

Matične stanice - veza sa srebrom

Tijelo može proizvesti vlastite matične stanice u količini koja mu je potrebna i slati ih tamo gdje su potrebne, sve dok je u krvotoku prisutan dovoljan broj srebrnih iona.

Marvin-Lee Robey © 2008
E-mail: robeysilver@verizon.net
Web-lokacije:
<http://www.live-silver.com>
<http://www.candid-x.com>

Moderno čudesno izlječenje

U novinama i na televizijskim vijestima neprekidno slušamo o najnovijim istraživanjima na području uzgoja «matičnih stanica». Zato bi poneke moglo prilično iznenaditi saznanje da su neki od vodećih medicinskih istraživača dokazali da se matične stanice najviše kvalitete mogu lako uzgojiti, kako umjetno tako i tamo gdje su potrebne i kad su potrebne. I ne samo to: dokazano je da tijela ljudi i životinja mogu predvidjeti točan broj matičnih stanica potrebnih za zacjeljivanje

rana. U pravim uvjetima tijelo može proizvesti točno taj broj i sve ih iskoristiti tako da nijedna ne ostane viška! Zadivljujuće! Još više iznenađuje što to i sami s lakoćom možete napraviti u svom domu.

Čemu onda sva ta strka oko dobivanja matičnih stanica? Prava potraga vlada za procesom proizvodnje matičnih stanica koji će farmaceutske kompanije moći patentirati, a time i kontrolirati i prodati za golemu količinu novca. Uspiju li te kompanije patentirati proces uzgoja tih matičnih stanica i zatim ih

pohranjivati, transportirati i ubrizgavati prema kompleksnim procedurama i pritom zarađivati golem novac, i uspije li se znanje o njihovoj proizvodnji zadržati izvan ruku običnih ljudi, bolesne i ozlijeđene moći će držati u strahu za vlastiti život i davati stanice na kapaljku po cijeni koju žele. Čarobnjaci koji liječe svojim čarobnim štapićima.

U normalnim okolnostima stanica se može razmnožavati samo u stanice te iste vrste: stanica kože može se razmnožiti samo u nove stanice kože, i to samo onog sloja kože iz kojeg potječe. Stanica srca može se razmnožiti samo u stanice srca. Matična stanica, međutim, nema potpis tkiva. Može postati stanica kože, stanica srca, stanica pluća, stanica kosti itd. Može postati bilo što.

Da bismo bolje razumjeli ono o čemu govorimo potrebno je znati razliku između matičnih stanica, nediferenciranih stanica i dediferenciranih stanica. Matične stanice nisu postale neki određeni tip stanica. One

obično potječu od embrija, fetusa ili iz pupčane vrpce. *Nediferencirane stanice* potječu iz koštane srži, posebno bedrene kosti. *Dediferencirane* stanice su stanice koje su bile diferencirane u crvena krvna zrnca, stanice kože, mišićne stanice itd., ali su se izmijenile u nediferencirane stanice. Sada mogu postati bilo koji potreban tip stanica. Jedina razlika između ta tri tipa stanica njihova je prošlost. Sve su one jednake matičnim stanicama i imaju DNA derivatelja. Jednostavnosti radi, ovdje ću ih sve zvati «matičnim stanicama», osim tamo gdje je razlika važna za razumijevanje teme.

Pojedini roditelji stvaraju embrije s jedinim ciljem da dobiju matične stanice za nekog člana obitelji. Laboratoriji rutinski proizvode embrije za dobivanje matičnih stanica. Korištenje embrija i fetusa kao izvora matičnih stanica postalo je pitanje oko kojeg se vode vruće rasprave. Embrij može biti ubijen kako bi se dobile matične stanice, koje se zatim mogu koristiti na drugim ljudima ukoliko se DNK dovoljno podudara.

DNK je velik problem zato što je strana primatelju matičnih stanica. Matična je stanica poput doniranog organa: imunološki sustav sklon ju je odbaciti, zbog čega je obično potrebno suzbiti imunološki sustav kako bi ju prihvatio. I poput darovanog organa, matična stanica razmnožava se sa svojom i dalje stranom DNK i vjerojatno će biti potrebno zauvijek suzbijati imunološki sustav primatelja.

Jak imunološki sustav svakako je jedno od naših najvećih blaga. Jedan od naših najviših ciljeva u pogledu zdravlja izgradnja je snažnog imunološkog sustava. Trebamo li, dakle, mijenjati naš imunološki sustav za zaista fantastična ljekovita

svojstva matičnih stanica i postati trajno ovisni o lijekovima kao zamjeni za naš imunološki sustav?

Tijelo svo vrijeme ima određenu količinu nediferenciranih stanica koje potječu iz koštane srži i drugih tkiva. Zato u nekim bolnicama liječnici eksperimentiraju s izdvajanjem tih stanica iz krvi njihovih pacijenata i stvaranjem embrija iz jezgre svake

od stanica radi implantacije ili zamrzavanja stanica i njihovog čuvanja za planiranu buduću upotrebu. To je vrlo skup proces. Međutim, pod pretpostavkom da se te stanice ne oštete dok su zamrznute, one imaju DNK samog pacijenta i proces je dao impresivne rezultate. Te je stanice potom moguće ubrizgati tamo gdje je to potrebno. Ali taj proces može biti skup i dugotrajan, a pacijenti ponekad nemaju mnogo vremena na raspolaganju.

Znanstvenici u Wisconsinu i Japanu nedavno su izvijestili o uspješnom vađenju

određene količine stanica iz pacijenta i ubrizgavanju genetski izmijenjenog virusa u njih radi dobivanja stanica koje se ponašaju *gotovo* kao matične stanice i imaju DNK pacijenta.

Ali zasad tako dobivene stanice nisu jednake kao pacijentove i dvojbeno je hoćemo li ikada biti sigurni da jesu. Hoće li onda one reprodukcijom stvarati defektne stanice?

Čini se da u nedostatku matičnih stanica tijelo može zacjeljivati samo rastom tkiva iz postojećeg tkiva iste vrste. Tamo gdje nedostaje mnogo tkiva, zarastajuće tkivo mora izrasti iz onoga što je preostalo. Na mjestu gdje nedostaje velik komad kože rana mora zarastati od rubova prema sre-

dini. U nastojanju da rana zaraste tamo gdje odgovarajuće zarastanje nije moguće, stvara se ožiljno tkivo. Ožiljno tkivo sastoji se od deformiranih stanica, a kada se istroše, one se obično reproduciraju u deformiranom stanju. Zbog toga ožiljci obično traju zauvijek.

Rješenje, međutim, postoji.

Srebrni čarobni štapić

Možete uzeti vlastitih dediferenciranih stanica koliko god vam treba! I one će sadržavati vašu DNK. To je vrlo jednostavno i lako. U prisutnosti srebrnih iona, dobivenih «Bredigovim procesom», tijelo dediferencira koliko god mu je stanica potrebno!

U bestseleru *The Body Electric* (Elektrika tijela) iz 1985. čiji je koautor ortopedski kirurg i istraživač Robert O. Becker, dr. med., dao je pregled svojih eksperimenata u pokušajima regeneracije cijelih udova kod ljudi.



Slika 1. Djelomično zarasla rana na ždrebici.

U prisutnosti dovoljne količine srebrnih iona tijelo stvara sve matične stanice koje su mu potrebne. Bez srebra, ne bi to moglo činiti

lako je ostao bez sredstava za istraživanje prije nego što je to uspio u potpunosti postići, mnogo je doprinio razumijevanju procesa zarastanja. Ukratko, u sedam godina istraživanja otkrio je da vrlo slaba istosmjerna struja, provedena između pozitivne i negativne elektrode, izaziva iscjeljujući učinak u kostima. Eksperimentirao je s nekoliko metala za svoje elektrode: zlatom, platinom, titanijem, nehrđajućim čelikom i srebrom. Rezultati sa srebrom pokazali su se mnogo puta bolji od drugih. Nastavio je eksperimentirati kao bi otkrio zašto. Utvrdio je da istosmjerna električna struja izvlači pozitivne srebrne ione iz pozitivne elektrode, te da su srebrni ioni ti koji tako dramatično ubrzavaju liječenje. Dr. Becker je pokazao da u prisutnosti dovoljne količine srebrnih iona tijelo stvara sve matične stanice koje su mu potrebne. Bez srebra ne bi to moglo činiti.

Tehnika poznata kao «Bredigov proces», koju je 1880-ih izumio Georg Bredig, osnovna je metoda kojom dobivam proizvod koji zovem «Koloidno ionsko srebro».

Medicinska znanost čvrsto ustraje u tvrdnji da se crvena krvna zrnca ne mogu dediferencirati zato što nemaju jezgre. To izgleda kao očigledan zaključak. Dr. Becker je u početku bio istog mišljenja, pa ipak, kad je proučio fine promjene u porastu broja matičnih stanica, otkrio je da je većina matičnih stanica nastala od crvenih krvnih zrnaca! Proširena studija otkrila je da crveno krvno zrnce ima jezgru prije nego što postane crveno krvno zrnce. U procesu dediferencijacije crvena krvna zrnca najprije ponovno razvijaju svoju jezgru, a zatim postanu dediferencirana. Tako, kad se krasta formira na rani, ona ima sve potencijalne stanice za dediferenciranje, ali te stanice obično to ne čine. Međutim, u prisutnosti srebra, one se zaista dediferenciraju.

U knjizi *The Body Electric* dr. Becker posvetio je cijelo poglavlje - «Srebrni štapić» - učincima «zapanjujućeg srebrnog iona». «Srebrni štapić» o kojem govori njegova je srebrna elektroda. Na strani 175 dr. Becker tvrdi: «Tek smo zagreblu površinu medicinskog sjaja pozitivnog srebra. To je već sada zadivljujuće sredstvo. Stimulira stanice koje stvaraju kost, liječi najtvrdokornije infekcije svih vrsta bakterija i stimulira zarastanje u koži i drugim mekim tkivima. ...[T]aj čarobni kaducej mogao bi skrivati druga latentna čuda... Kakav god bio njegov precizan način djelovanja, električnim putem stvoren srebrni ion može proizvesti dovoljno stanica za ljudske blasteme [materijal koji nastaje iz matičnih stanica i postaje zdravo zaraslo tkivo]; povratio je moju vjeru da se puna regeneracija udova,

a možda čak i drugih dijelova tijela, kod ljudi može postići...» Obratite pozornost da je dr. Becker jasno rekao da, uz srebro, «tehnika omogućuje proizvodnju velikog broja dediferenciranih stanica» (str. 175). Također je važno da shvatite da bi te «dediferencirane stanice» (matične stanice) imale pacijentov vlastiti DNK. Ako je to istina (a kasnije ću iznijeti dokaze da jest), čemu onda svi ti napori da se matične stanice dobiju iz embrija - uz sva moralna pitanja koja su s tim povezana, kao i skupe tehnike? Je li možda zato što je to tako jednostavno i sigurno da to bilo tko može učiniti, čak i kod kuće? Tisuće ljudi s polja alternativnog zdravlja već to rade bez da su toga svjesni. Ako to obični ljudi ikada uvide, medicinski establišment izgubit će milijarde dolara.

Dr. Becker detaljno je opisao liječenje raznih pacijenata s višestrukim infekcijama kosti i mesa koje nije bilo moguće izliječiti konvencionalnim medicinskim praksama, ali su dramatično reagirali na te «srebrne ione», produkt Bredigovog procesa. Bio je autor ili koautor nekoliko radova i knjiga na tu temu, npr. R. O. Becker i J. A. Spadaro, «Treatment of Orthopedic Infections with Electrically Generated Silver Ions: A preliminary report» (Liječenje ortopedskih infekcija srebrnim ionima dobivenim pomoću struje: Preliminarni izvještaj), *J Bone Joint Surg Am*, listopad 1978.; 60(7):871-81.

Dr. Becker detaljno je opisao liječenje raznih pacijenata s višestrukim infekcijama kosti i mesa koje nije bilo moguće izliječiti konvencionalnim medicinskim praksama, ali su dramatično reagirali na te «srebrne ione», produkt Bredigovog procesa. Bio je autor ili koautor nekoliko radova i knjiga na tu temu, npr. R. O. Becker i J. A. Spadaro, «Treatment of Orthopedic Infections with Electrically Generated Silver Ions: A preliminary report» (Liječenje

ortopedskih infekcija srebrnim ionima dobivenim pomoću struje: Preliminarni izvještaj), *J Bone Joint Surg Am*, listopad 1978.; 60(7):871-81.

Matične stanice i liječenje raka

Istraživač raka dr. med. Gary Smith istražujući rak nezavisno je došao do sličnih zaključaka. U jednom neobjavljenom pismu izjavio je: «Uspjeh [u liječenju raka] ovisi o srebru u tijelu osobe. Kada je srebrno prisutno, stanice raka se dediferenciraju i tijelo se obnavlja... Kada su razine srebra... nepostojeće, ritam rasta raka... nastavlja se... zato što se stanice ne mogu dediferencirati... Moja je pretpostavka da je nedostatak srebra jedan od razloga zašto rak postoji i zašto se povećava takvom brzinom.» (Naglasak dodan.)

Dr. Smith smatra da je prirodno imati dovoljno srebra u tijelu za proizvodnju svih matičnih stanica

koje su nam potrebne, no da tog srebra nemamo zato što se naša hrana uzgaja na iscrpljenom tlu.

Trenutno se u liječenju raka mnogo eksperimentira s matičnim stanicama i pritom izvještava o dramatičnim rezultatima. Sada nam govore da je glavni problem dobivanje dovoljne količine matičnih stanica za tretiranje raka. Neki istraživači sada prikupljaju matične stanice od pacijenata s rakom u nizu procesa, zamrzavajući stanice i koristeći ih u kasnijem tretiranju raka.

«Svakodnevno je mijenjala zavoj, a ja sam nekoliko puta dnevno vlažila zavoj ionskim srebrom. Obje nas je začudila brzina kojom je rana zarastala. Umjesto da zarasta mjesecima, ovaj joj je put trebalo 16 dana.»



Slika 2. Ždrebičina rana velikim je dijelom zarasla.

Moć medicinskog establišmenta

Ako već znamo kako s lakoćom dobiti matične stanice koje imaju DNK samog pacijenta, zašto ih onda znanstvenici i liječnici ne dobivaju i koriste na taj način? Dr. Becker je donekle ponudio objašnjenje. Usprkos njegovom maksimalno pažljivom i dobro dokumentiranom istraživanju u razdoblju od sedam godina, medicinski establišment općenito odbio je pokazati ozbiljni interes za njegove zapanjujuće rezultate. Dr. Becker smatra da su jedan od razloga za to rana istraživanja, koja sežu do čak 200 godina u natrag, u kojima su istraživači koji su koristili električne struje u terapiji bili ismijavani i uskraćivana im je bilo kakva provjera njihovog rada. Njihova istraživanja nisu imala nikakve veze s današnjim kemijskim konceptima. Budući da je elektroterapija u svom tadašnjem obliku imala svoje probleme, u današnjem «prosvijećenom» dobu poboljšane verzije odbacujemo bez razmišljanja. Zapravo, povijest znanosti puna je priča o «novim otkrićima», primljenim s velikim entuzijazmom, koja su bila objavljena daleko, daleko ranije - kada su znanstvenici tog vremena bili ocrnjeni, a njihovom je radu bila uskraćena pažnja.

Još jedan razlog zašto medicinska struka ne prihvaća nova istraživanja leži u tome što doslovno sve informacije o temama vezanim uz zdravlje koje liječnici i zakonodavci dobivaju potječu od farmaceutskih kompanija. Svaka mogućnost da obični ljudi mogu lako i sigurno proizvoditi i koristiti vlastite matične stanice u potpunosti je odbojna čitavom znanstveno-medicinsko-farmaceutskom establišmentu. To bi establišment koštalo milijarde dolara.

Studije slučajeva sa srebrom

Osim medicinskih istraživanja, kakve još dokaze imamo da to «ionsko srebro» stvara matične stanice? Imamo izvještaje o iskustvima brojnih korisnika.

Dobar je primjer ozljeda jedne čistokrvne ždrevice prikazana na slikama 1, 2 i 3. Imala je rupu u mesu, promjera nekoliko inča, duboku sve do kosti. Veterinar je rekao da će se kost sigurno inficirati. Ako ju odmah ne prevezu u bolnicu za konje kako bi tamo ostrugali kost i temeljito očistili ranu, konj neće preživjeti. Čak i u tom slučaju, rekao je, to će ostaviti samo tanak sloj tkiva preko kosti, s udubljenim ožiljkom na kojem neće rasti dlaka. Konj će biti uništen. Veterinar je procijenio da će spašavanje životinje koštati 28.000 dolara, ali vlasnik si nije mogao priuštiti tako visoku cijenu. Umjesto toga, vlasnik je ranu isprao crijevom za polijevanje vrta, usuo u nju vodikovog peroksida iz trgovine mješovitom robom, opet ju isprao crijevom za polijevanje i zatim ju prelio otopinom s 20 ppm «ionskog srebra». Veliku kuglu od vate natopio je tom otopinom, gurnuo ju u rupu i učvrstio elastičnim zavojem. Vlasnik je to radio svakoga dana dok rana nije zarasla. Konj se potpuno oporavio, bez i najmanjeg traga ožiljka, a dlaka je ponovno prirodno narasla.

Pogledate li sliku 1 vidjet ćete uznapredovalo zarastanje s onim što dr. Becker opisuje kao «granularan rast preko kosti» pa čak i «ružičasti tepih». Nov mišić narastao je preko kosti, popunjava i ranu sa strana, bez ožiljnog tkiva. Treba istaknuti da ni u jednom trenutku nije došlo do gotovo nikakve infekcije, a ono malo što jest bilo je brzo izliječeno.

Jednog je dana ždrebrica zubima strgnula zavoj, muhe su se skupile na ranu pa je rana bila crna od njihovog izmeta, ali infekcija je otklonjena za par dana bez problema. Na slici 2 možete vidjeti da je rana gotovo zarasla. Bijele mrlje na dlaci potječu od izbjeljivanja vodikovim peroksidom. To je jasan dokaz da je rana zarasla zahvaljujući matičnim stanicama dobivenim pomoću «srebrnih iona», kao što dr. Becker opisuje. Na slici 3 [koja ovdje nije prikazana] rani više nema ni traga. Čak ni kod pažljivog pregleda nije moguće reći gdje se rana nalazila. Konj ne hramlje i ne šteti tu nogu. Kao da se ozljeda nikada nije dogodila. Konj je bio treniran kao jednogodišnjak i na njemu se jahalo, a sada ga treniraju za skakača.

U liječenju simptoma bolesti leži daleko više novca nego u liječenju uzroka. Ipak, opći je stav liječnika «ubij bakterije», i to je ono što antibiotici obično rade.

Drugi zanimljiv slučaj je onaj Betty S. iz Huntington Beacha u Kaliforniji (pogledati sliku 4). Prema njenim riječima: «...U dobi od 89 godina koža mi je postala vrlo tanka a moje tijelo više ne zarasta nekadašnjom brzinom. Spotaknula sam se i očešala rukom o zid, što je uzrokovalo ogrebotinu dužine nekih 6 i širine 2 cm. Obilno je krvarila. Njegovateljica je svakodnevno mijenjala zavoje i primjenjivala antibiotsku kremu. Trebalo je četiri mjeseca da konačno zaraste a ostao je i ožiljak veličine izvorne rane.

«Otprilike dva mjeseca nakon što je zarasla prva ozljeda opet sam pala, što je uzrokovalo drugu ozljedu, gotovo jednako veliku kao što je bila prva. Ovaj put njegovateljica je koristila vaše ionsko srebro umjesto antibiotke kreme za tretiranje rane. Svakodnevno je mijenjala zavoj, a ja sam nekoliko puta dnevno vlažila zavoj ionskim srebrom. Obje nas je začudila brzina kojom je rana zarasala. Umjesto da zarasta mjesecima, ovaj joj je put trebalo 16 dana. I, umjesto velikog ožiljka, ostala je samo uska crvenkasta linija na mjestu gdje je bila rana. Nakon nekoliko mjeseci koža na području rane ponovno je bila normalna. Da ne znate gdje sam ozlijedila ruku, ne biste mogli naći mjesto na kojem je bila rana...»

Primio sam mnoge izvještaje slične ovima, ali bez pratećih fotografija. Jedan uzgajivač svinja iz Japana javio mi je da je imao velik broj uginulih svinja i da im je zato počeo davati «ionsko srebro». To je znatno snizilo smrtnost, ali je neočekivano također drastično ubrzalo njihov rast. Kao rezultat toga, jedan drugi uzgajivač svinja iz Koreje svojim je svinjama dodavao srebro u vodu za piće, i njegov izvještaj bio je identičan. Je li to posljedica nastalih matičnih stanica ili ubijanja trihineloze koja je tako česta kod svinja? Ne znam. Međutim, par vrtlara hobista eksperimentiralo je s korištenjem srebra na rajčicama. Jedan od njih izvjestio je da su tretirane biljke rajčice narasle triput veće od inače identičnih rajčica i davale triput više plodova od netretiranih biljaka; plodovi rajčice individualno su bili triput teži i bolje kvalitete od netretiranih.

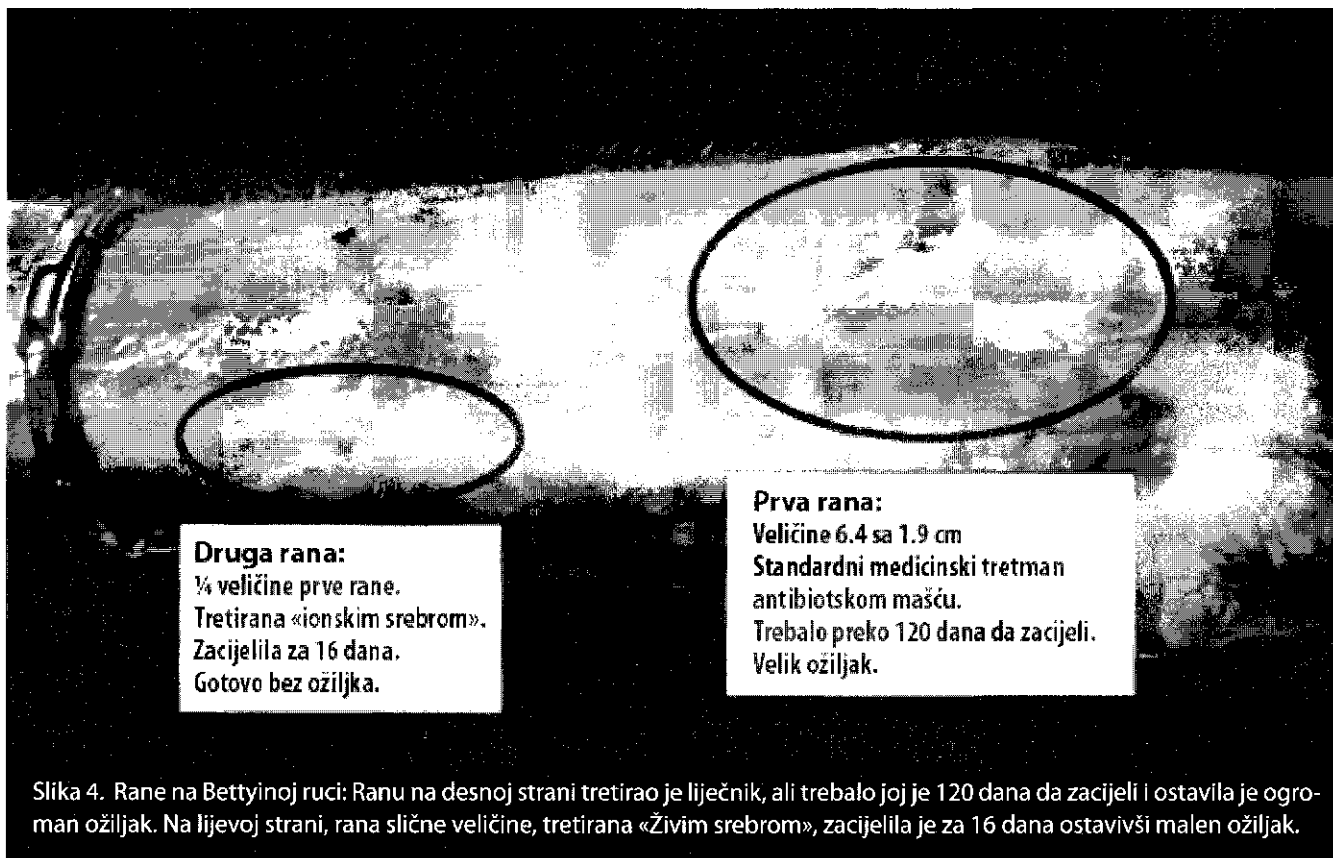
Može li se to zahvaliti proizvodnji matičnih stanica? Dakako, ti slučajevi ne dokazuju ništa, ali pokreću pitanja i ukazuju na mogućnost da se kod biljaka matične stanice stvaraju na isti način kao kod životinja.

Povijest i znanost o srebru

Zabilježeno je da se srebro tijekom povijesti koristilo kao preventivno sredstvo i u liječenju bolesti. Stari Egipćani u kirurgiji su koristili srebrne «skalpele». Tvrdilo se da bakar izaziva nekontrolirano truljenje mesa, pa je vladao velik strah od rana

du elektroda. Koristio je vrlo visok napon (tisuće volti) za stvaranje tog luka, što je trošilo srebro i stvaralo koloid vrlo sitnih čestica srebra u obliku pozitivnih iona (ion je atom s električnim nabojem). Taj proizvod nije izazivao argiriju i bio je daleko djelotvorniji od praha srebra ili srebro-nitrata. Ipak, Bredigovo srebro imalo je dva nedostatka. Kao prvo, ekstremno visok napon mogao je biti prilično opasan, posebno oko vode. Kao drugo, proces je bio izuzetno spor.

Zbog toga su farmaceutske kompanije radije proizvodile i prodavale soli srebra, u prvom redu srebro-nitrat, koje se



Slika 4. Rane na Bettyinoj ruci: Ranu na desnoj strani tretirao je liječnik, ali trebalo joj je 120 dana da zacijeli i ostavila je ogroman ožiljak. Na lijevoj strani, rana slične veličine, tretirana «živim srebrom», zacijelila je za 16 dana ostavivši malen ožiljak.

nanesenih bakrenim mačem. Za vrijeme Križarskih ratova vitezovi su sa sobom nosili srebrni pehar iz kojeg su pili mnogi, no govorilo se da se osoba ne može zaraziti od nekog drugog kada pije iz istog srebrnog pehara. Većina bogataša koristila je srebrno posuđe i pribor za jelo, iako su si mogli priuštiti zlato i usprkos tome što srebro gubi sjaj, a zlato ne. Prije izuma hladnjaka bilo je uobičajeno staviti srebrni novčić u bocu s mlijekom kako bi se spriječilo kvarenje. Sve do vrlo nedavno, liječnici su koristili srebro kada je bilo nužno držati kosti spojenima i prekriti rupe u lubanji.

Prije gotovo 200 godina liječnici su naučili da mogu mljeti srebro u fini prah sličan brašnu i koristiti ga za tretiranje inače neizlječivih bolesti poput sifilisa. Međutim, liječnici su obično izbjegavali njegovu primjenu zato što je često izazivao argiriju, trajnu obojenost kože u plavo. Srebro-nitrat također se često koristio kao dezinfekcijsko sredstvo. Negativan nitrati ion je otrovan.

Negdje 1880. znanstvenik Georg Bredig razvio je proces dobivanja daleko superiornog proizvoda postavljanjem dviju srebrnih elektroda u vodu, što je stvaralo električni luk između

lakše dobivaju. Otišle su tako daleko da su uvjerile nekoliko vlada da donesu zakon po kojem ih je bilo obavezno stavljati u oči svakom novorođenčetu, kako bi se spriječilo sljepilo izazvano infekcijom dobivenom od majke prilikom poroda. Međutim, sa srebro-nitratom povezani su ozbiljni problemi. On napada meso i na svemu što dodirne ostavlja crne mrlje koje se vrlo teško uklanjaju. Trebao se koristiti oprezno, inače bi napao oči i sam izazvao trajno sljepilo. Neki ljudi vjerovali su da je uvijek u nekoj mjeri ozljeđivao bebine oči, pa se često govorilo da njime tretirane bebe imaju mutnije oči od onih koje nisu bile tretirane.

Nastavak primjene srebro-nitrata te povremeno i mljevenog srebra od strane liječnika donio je srebru lošu reputaciju, manje-više se smatralo da taj tretman treba primjenjivati samo kao zadnju mjeru. Zatim su došli antibiotici koji su imali snažnu podršku farmaceutske kompanije. Dok je srebro moglo djelotvorno tretirati gotovo bilo koji soj bakterija, virusa i gljivica, novi antibiotici tretirali su samo određene bakterije. Često je bila potrebna precizna dijagnoza prije nego što se mogao prepisati odgovarajući antibiotik.

Srebro je imalo još jednu vrlo neobičnu i poželjnu kvalitetu koju antibiotici nisu imali: ubijalo je bakterije vrlo selektivno. Razlikovalo je korisne od štetnih bakterija i uništavalo je samo štetne bakterije! Nažalost, medicinska struka usvojila je Pasteurova otkrića o bakterijama i njihovom odnosu prema bolestima i izgradila svoju općeprihvaćenu znanost oko bolesti kao produkta bakterija. Opći stav bio je da sve bakterije treba izbjegavati.

Danas je dobro poznato da su mnoge bakterije neophodne za dobro zdravlje. Također je poznato da vrlo malo bakterija uzrokuje bolesti, osim ako kod osobe neka ravnoteža nije jako narušena. U liječenju simptoma bolesti leži daleko više novca nego u liječenju uzroka. Ipak, opći je stav liječnika «ubij bakterije», i to je ono što antibiotici obično rade. Upotreba antibiotika često dovodi do ubijanja bakterija koje su neophodne za probavni sustav, a vjerojatno i za druge dijelove tijela. U svojoj proizvodnji spojeva jetra često koristi određene bakterije, baš kao što rade i farmaceutske kompanije. Antibiotici ubijaju neselektivno.

Dok su liječnici prije doba antibiotika srebrom djelotvorno tretirali gljivice i viruse, nakon što su antibiotici ušli u igru medicinska struka zauzela je stav da viruse i gljivice nije moguće liječiti. Davali su svoje antibiotike pacijentima radi virusa, iako su svi službeni stavovi govorili da antibiotici ne mogu liječiti viruse. U novije vrijeme farmaceutske kompanije razvile su proizvode protiv gljivica, ali dobro je poznato da oni jako opterećuju jetru i imaju slab učinak. Čak i tvari kao što su jod i živin kromat ubijaju neselektivno i obično u određenoj mjeri napadaju tkivo. Međutim, odgovarajući proizvod od srebra jako je ljekovit.

Razvoj proizvodnje

U novije vrijeme razvijen je proces dobivanja «ionskog srebra» pomoću struje vrlo niskog napona. Ja već 14 godina radim na poboljšanju te procedure. To je vrlo sigurna verzija Bredigovog procesa. Nažalost, postoji jedan problem: ako korištena voda sadrži bilo kakve nečistoće, srebro se često kombinira s nečistoćama i stvara neželjene produkte, ali bez nečistoća voda ne provodi električnu struju neophodnu za dobivanje srebra u vodi.

Zbog toga mnogi ljudi dobivaju ovaj proizvod na taj način, koristeći običnu kuhinjsku sol kao elektrolit. To uglavnom stvara srebrni klorid, koji je netopiv u vodi i zato se nakuplja u tkivima. Kada se koristi u velikim količinama, srebrni klorid izaziva spomenuto obojenje kože poznato kao argirija. Možda ste vidjeli slike «plavog čovjeka» na televiziji ili u novinama. On je proizvodio svoje srebro na taj način i pio ga kao vodu kroz duže razdoblje.

Još jedan čest oblik je «srebro-bjelančevina», mješavina srebra i želatine ili drugih bjelančevina. Medicinski istraživači često ih koriste zato što su za njih praktične, dok proizvodnja «ionskog srebra» visoke kvalitete to nije. Srebro-bjelančevine mogu se dobivati lako i jeftino u visokim koncentracijama. Često se ističe njihov visok ppm i zato se pretpostavlja da su vrlo djelotvorne. Visoka koncentracija uglavnom se odnosi na bjelančevine, a ne na udio srebra. Zbog toga je površina prekrivena srebrom mala, što smanjuje djelotvornost.

Već 14 godina moja kći i ja prodajemo automatizirani generator «ionskog srebra» koji radi prilično dobro uz korištenje

samo destilirane vode. Prodali smo ih već preko 6.000 i nijedan kupac nikada se nije požalio na obojenu kožu. Velik dio vremena provodimo razgovarajući s kupcima preko telefona i, koliko je nama poznato, nikada se nije pojavio nijedan medicinski problem - iako je FDA neprekidno upozoravala naše kupce da će poplavjeti! 0 razlikama u djelovanju između tih različitih tvari, koje se sve zovu «koloidno srebro», teško je raspravljati - ali o rezultatima nije. Svi oni daju neke blagotvorne rezultate. Ali razlika postoji, a posebno u slučaju dobivanja matičnih stanica.

Trenutno sam vlasnik jednog patenta, a drugi je u postupku, i to na ovaj proces koji dobivanje iz čiste vode čini praktičnim i kompjuterizira proizvodnju do precizne koncentracije.

Sve tekućine kod ljudi, životinja i biljaka u ionskom su obliku. Alfred B. Searle, osnivač *Searle Pharmaceuticals*, početkom 20. stoljeća proveo je opsežna istraživanja srebra. U svojoj knjizi *The Use of Colloids in Health and Disease* (Upotreba koloida u zdravlju i bolesti) iz 1919. tvrdi: «Primjena koloidnog srebra na ljudskim subjektima provedena je u velikom broju slučajeva sa zapanjujuće uspješnim rezultatima.» Vrlo zanimljiv koncept koji je on predložio je da je srebro u ionskom obliku posebno djelotvorno zato što bakterije imaju negativan ionski naboj i zato se srebro priljubljuje uz njih, poput čelika na magnet, pritom ih gušeći. Što je još zanimljivije, on je tvrdio da se «ionsko srebro» veže za toksine, koji također imaju negativan ionski naboj, i to vezanje pomaže u izbacivanju toksina. Proizvode kao što su «koloidno» i «ionsko» srebro, DMSO i iz njega izveden MSM, dobivene primjenom moderne znanosti, kao i sve visokodjelotvorne zdravstvene proizvode naših predaka sve više prihvaćaju ljudi koji se žele djelotvorno liječiti bez pribjegavanja farmaceutskim lijekovima s opasnim nuspojavama. Osim toga, bakteriofobija koja se javnosti podvaljuje kroz školovanje i informativne medije počinje gubiti svoj utjecaj.

O autoru:

Marvin-Lee Robey odrastao je na maloj farmi sa šumom i potokom. Njegov otac, koji je diplomirao elektrotehniku i strojarstvo na Sveučilištu Purdue, podučio ga je mnogim stvarima o znanosti i prirodi. S 12 godina završio je osnovni tečaj iz kompozicije sila i prošao školski test iz geometrije razvijajući formule vlastitom logikom. Sa 16 je dobio Počasnu nagradu za znanost Bausch & Lomb. Formalno obrazovanje dotad ga je već razočaralo i smatrao je da je ono što se predaje jednako često pogrešno koliko i točno. Odlučio se obrazovati sam umjesto da provodi godine na sveučilištu. Rezultat je obilje neuobičajenog, ali važnog znanja.

G. Robeya može se kontaktirati e-mailom na robeysilver@verizon.net. Posjetite njegove web-lokacije na <http://www.live-silver.com> i <http://www.candid-x.com>.

Napomena urednika:

Važno je istaknuti da na tržištu ima mnogo bitno različitih proizvoda koji se zovu «koloidno» i «ionsko» srebro, ali možda zapravo ne sadrže koloide i ione, a neki mogu imati i negativne učinke. Tražite proizvode dobivene Bredigovim procesom i provjerite imaju li pozitivne učinke. Autor tvrdi da njegov proizvod djeluje, i mnogi od njegovih kupaca javljaju o uspješnim rezultatima. •